

ВИСТИНСКА ВРСКА

Мојот живот за цел живот остана вжичен со еден безжичен број... Всушност, односниот „Безжичен“ опасно ми погоди некоја „жица“ и почнав да висам на жица. Висам дури не свиснам. Со мене виси и мојот опстанок. На таа жичка безжична што ми ја смени мојата вера безбожничка. Сега се крстам само во телефонската жица. Како да е божица.

А, знам, не чини тоа. Тој живот е опасен по „живот“. Таков живот – воден преку жица, како да оди по жица. И знам кога така оди – не оди. Оти полека дознавам дека престанувам да се препознавам.

Мине ли ден без „Безжичниот“, станувам нервозна. Нервите ми треперат како телефонските жици. Тие поигруваат, а јас останувам неподвижна. Без мобилниот сум статична. Вкопана в место, сосе светот што исто така не се поместува. Престанува да се врти, а пак, чудно, полека и неосетно ми се изместува под нозе, дури не ми се сврти. Мине ли недела без мојот мобилен и мојот поглед полека станува статичен. Затапено блее во сите прилики - како замрзнати слики од телефонската галерија. И имињата го менуваат значењето. Престануваат да означуваат личности и единствено личат на личните именки од телефонскиот адресар. Познатите гласови наеднаш не допираат до мене. Стануваат недостапни за моето уво. Токму како и односниот претплатник, кој е толку проклетно недостапен. Со неговото отсуство заминува сечие присуство.

Мине ли месец без „Безжичниот“, и животот станува сосем обезличен. Само со него тој е лика и прилика на соживот. Само со него живнува животоцев безживотен. Полека се придвижува и целосно ме раздвигува. Со мобилниот сум целосно мобилна. Од главата до петиците, преку срцето што шета постојано: де се симнува удолу, де се крева в грло. По тактот на еден глас што одекнува во слушалката, а потем со часови - и во главата! По ритамот на еден звучен бран што во бранови ме носи, разнесува и повторно ме враќа кон себе. И така до следната осека. Дури не се повлече, дури сосем не се изгуби. До следниот исклучок од фатениот ред и новото исклучување. Кога ме исклучува од својот и од мојот живот. И повторно курцшлуз. Краток спој што неповратно разделува. И повторно апстиненцијална криза. Без телефонска врска. Како токму таа врска да е вистинската, папочната. Врзана директно за мојот живот. Ама одоколу и малку подзатегнато. Како неудобна вратоврска. Го стегнала да не крвави, па го подврзала како лоша преврска... Зашто оваа врска е остварена надвор од врска. Без обврска. Што ако. Нема врска. Зашто надвор од телефонската врска и тој е без врска. Надвор од неа, тој станува обврска. Што ако. Нема врска. Зашто оваа врска е како врзано оро. Без изгледи за разврска. Што ако. Нема врска. Поточно има врска само кога сме вистински во врска. Телефонска.

Мине ли година без „Безжичниот“, скраја да е...

* Расказот првично е објавен во магазинот „Твој Клуб“ бр. 79

Раскази со телефон: д-р Билјана Ѓонеска*

